

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Bruse v právní věci **žalobce: M. L.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Z. J., bytem „X“, proti **žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, **za účasti osob zúčastněných na řízení: I) P. K.**, bytem „X“, **II) L. K.**, bytem „X“, **III) J. Z.**, bytem „X“, **IV) M. Ž.**, bytem „X“, **V) V. B.**, bytem „X“, **VI) J. B.**, bytem „X“, **VII) D. K.**, bytem „X“, **VIII) Ing. L. K. T.**, bytem „X“, **IX) J. K.**, bytem „X“, **X) M. Z.**, bytem „X“, **XI) M. V.**, bytem „X“, **XII) P. H.**, bytem „X“, **XIII) Ing. V. Z.**, bytem „X“, **XIV) P. V.**, bytem „X“, **XV) M. P.**, bytem „X“, **XVI) P. K.**, bytem „X“, **XVII) F. K.**, bytem „X“, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 9. 7. 2012, č. j. 228/UPS/2012 - 3, JID: 92360/2012/KÚÚK/Doč,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včasně podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2012, č. j. 228/UPS/2012 - 3, JID: 92360/2012/KÚÚK/Doč, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Duchcov (dále jen „stavební úřad“) ze dne 27. 2. 2012, č. j. VŽP 659/328/05-Mr. Tímto rozhodnutím stavební úřad zamítl návrh žalobce na vydání územního rozhodnutí o umístění stavby: Rodinný dům s pneuservisem (objekt služeb – 1 zaměstnanec), na pozemku parc. č. 2919/17 v katastrálním území Duchcov, Osecká ulice, včetně přípojek.

Žalobce popsal průběh správního řízení a zdůraznil, že návrh na vydání rozhodnutí o umístění stavby podal dne 26. 5. 2005 a územní řízení bylo zahájeno v době před účinností

územně plánovací dokumentace města Duchcova. Žalobce zdůraznil, že ke dni 7. 2. 2006 (datum vydání prvního rozhodnutí o návrhu žalobce), ani ke dni podání návrhu neměl stavební úřad k dispozici žádný relevantní podklad, na jehož základě by byl oprávněn návrh zamítnout. Na tuto skutečnost upozorňoval žalobce již v odvolání, žalovaný se s tím však nevypořádal. Postup stavebního úřadu, který požadoval předložení stanoviska zpracovatele urbanistické studie, označil žalobce za porušení principu rovnosti účastníků, neboť tato studie byla zpracovávána pro město Duchcov, které je účastníkem územního řízení. Žalobce dále namítal, že podkladem pro územní rozhodování mohla být jen schválená urbanistická studie, nikoliv její rozpracovaná část. Podle žalobce nemohou být podklady, které ke dni podání návrhu nebyly k dispozici, resp. které vznikly, byly přijaty nebo schváleny až během územního řízení, závazné pro rozhodování. Žalobce naznačil, že postup žalovaného odporuje zákazu zpětné účinnosti právních předpisů, která se týká též aktů odvozených – v daném případě opatření obecné povahy, jímž byla vydána územně plánovací dokumentace města Duchcova (účinnost od 1. 10. 2008). Zákaz retroaktivity platí podle žalobce pro práva hmotná i procesní, proto nelze argumentovat tím, že žalobce dosud žádného práva nenabyl. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí včetně předcházejícího rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že stejně jako stavební úřad vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování. Toto pravidlo je nezbytnou součástí základních zásad správního řízení (zásady zákonnosti a zásady zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti). Rozhodování podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí vyplývá z povahy správního řízení, jež směřuje k vydání konstitutivního rozhodnutí. Žalovaný v této souvislosti poukázal na § 65 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, a na § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Od zmíněné zásady se zákonodárce neodchýlil ani v zákoně č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a nestanovil, že by pro posouzení návrhu žalobce byl rozhodný skutkový stav v okamžiku podání návrhu. Územní řízení bylo pravomocně ukončeno teprve žalobou napadeným rozhodnutím vydaným v době, kdy územně plánovací dokumentace města Duchcova byla již téměř 4 roky účinná. Žalovaný uzavřel, že stavební úřad vyhodnotil záměr žalobce jako nesouladný s cíli a úkoly územního plánování již v roce 2006, vycházejí z rozpracované urbanistické studie, která dotčené území předurčovala pro výstavbu rodinných domů. Žalobce tudíž nemohl oprávněně pociťovat dobrou víru v to, že jeho záměr může být do území umístěn.

Osoby zúčastněné na řízení se ztotožnily s vyjádřením žalovaného a vyslovily nesouhlas s umístěním stavby navržené žalobcem.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c),

písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Mezi účastníky řízení je předmětem sporu otázka, zda byly správní orgány oprávněny (a povinny) při svém rozhodování vycházet z územně plánovací dokumentace, která byla vydána a nabyla účinnosti teprve po zahájení řízení o umístění stavby. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu z hlediska žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou.

Předně soud považuje za potřebné zdůraznit, že na souzenou věc je nutné aplikovat ustanovení správního řádu z roku 1967, neboť řízení nebylo pravomocně skončeno před účinností zákona č. 500/2004 Sb. (srov. § 179 odst. 1 tohoto zákona). Stejně tak je nutné použít stavební zákon z roku 1976, neboť řízení bylo zahájeno před účinností zákona č. 183/2006 Sb. (srov. § 190 odst. 3 naposledy zmíněného zákona).

Žádný z uvedených právních předpisů neobsahuje konkrétní ustanovení, která by výslovně upravovala zásadu, že pro rozhodování správního orgánu je určující skutkový a právní stav existující v době vydání rozhodnutí. Podle názoru soudu však tato zásada ze správního řádu vyplývá implicitně a je přímým odrazem konstitutivní povahy rozhodnutí správního orgánu. Lze ji dovodit rovněž z § 75 odst. 1 věty první s. ř. s. Pokud totiž soudy ve správním soudnictví přezkouvávají rozhodnutí správních orgánů podle skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu, pak i samo rozhodnutí musí vycházet ze stavu existujícího v době jeho vydání. Ke shodnému závěru vede i úprava přezkumu rozhodnutí mimo odvolací řízení; při tomto přezkumu se rovněž vychází z právního stavu a skutkových okolností v době vydání rozhodnutí (§ 65 odst. 3 věta první správního řádu).

Soud proto zastává názor, že správní orgán vychází při rozhodování ze skutkového a právního stavu, který zde je v době vydání jeho rozhodnutí. K obdobnému závěru dospěl také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 - 79, nebo v rozsudku ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008 - 126, publ. pod č. 1786/2009 Sb. NSS.

Jednotlivé právní předpisy pochopitelně mohou stanovit výjimky z uvedeného pravidla. Pro oblast práva, do které spadá souzená věc, ovšem žádná taková výjimka upravena není. Nelze proto souhlasit se žalobcem, který naznačuje, že by v územním řízení měl být pro rozhodnutí určující skutkový a právní stav v době podání návrhu na vydání rozhodnutí o umístění stavby.

Stavební úřad byl povinen postupovat podle § 37 odst. 1 a 2 stavebního zákona. Pokud byla v průběhu řízení vydána a nabyla účinnosti nová územně plánovací dokumentace, musel

stavební úřad posoudit soulad žalobcova návrhu s touto dokumentací, byť v době podání návrhu ještě neplatila. Shodný názor vyslovil rovněž Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 24. 2. 2006, č. j. 30 Ca 24/2005 - 36, publ. pod č. 904/2006 Sb. NSS. Kdyby správní orgány v této situaci nerozhodly podle aktuálního skutkového a právního stavu, jejich rozhodnutí by bylo nezákonné a soud by je musel zrušit.

S ohledem na uvedené skutečnosti nelze správním orgánům vytýkat, že při rozhodování o návrhu žalobce na vydání rozhodnutí o umístění stavby vycházely z územního plánu města Duchcova, který nabyl účinnosti až po zahájení územního řízení.

Žalobce se mýlí, pokud v postupu správních orgánů spatřuje porušení zásady zákazu retroaktivity. V souzené věci se o retroaktivitu nejedná, neboť opatření obecné povahy – územní plán města Duchcova nezasáhl žádná práva žalobce, která by existovala před jeho vydáním a účinností. Z konstitutivní povahy rozhodnutí o umístění stavby plyne, že dokud takové rozhodnutí nebylo vydáno a nenabylo právní moci, nemohlo žalobci vzniknout žádné relevantní právo, do kterého by zmíněné opatření obecné povahy a následný postup správních orgánů nepřípustně retroaktivně zasáhly. Žalobce nebyl v průběhu řízení nijak zkrácen ani na svých procesních právech. S přihlédnutím k vlivu provozování pneuservisu na okolí (zvýšený výskyt automobilů, hluk, apod.) žalobci nesvědčilo ani legitimní očekávání, že o podaném návrhu na umístění rodinného domu s pneuservisem do zástavby rodinných domů bude rozhodnuto kladně; ostatně sám žalobce nic takového netvrdil.

Dále je třeba připomenout, že předmětem soudního přezkumu nejsou všechna rozhodnutí, jež byla v průběhu územního řízení vydána, nýbrž pouze rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2012, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 27. 2. 2012. Všechna předcházející rozhodnutí stavebního úřadu o návrhu žalobce byla zrušena odvolacím orgánem a není nutné se jimi zabývat. Podkladem žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného nebyla urbanistická studie, proto nejsou podstatné námitky žalobce, které se vážou k této studii a stanovisku jejího zpracovatele.

Proti zmíněnému opatření obecné povahy – územnímu plánu města Duchcova se mohl žalobce bránit podáním návrhu podle § 101a a násl. s. ř. s. Z obsahu správního spisu, ani z textu žaloby však nevyplývá, že by žalobce této možnosti využil. Platný a účinný územní plán města Duchcova ke dni vydání napadeného rozhodnutí určoval, že území, do něž chtěl žalobce umístit stavbu rodinného domu s pneuservisem, slouží k bydlení městského typu, ve kterém lze podmíněně umísťovat mimo jiné obchodní zařízení, veřejné stravování a nerušící služby pro uspokojení potřeb obyvatel území. Stavební úřad, který byl povinen z tohoto územního plánu vycházet, pak zcela správně vyhodnotil, že provozovna pneuservisu nespadá do výčtu možností přípustného využití území, a návrh žalobce zamítl.

Soud uzavírá, že žalobu ze všech shora uvedených důvodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 26. ledna 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová